

[Lissa Mathiasen]

på, at der ikke kan finde misbrug af registre-rede oplysninger sted, og om borgerne kan være sikre på, at der ikke er registreret forkerte oplysninger. Det gælder både for private og for offentlige registre, og det vil vi godt sætte et spørgsmålstejn ved, selv om jeg klart skal erkende, at forslagene er et væsentligt skridt i den rigtige retning.

Jeg vil redegøre for nogle af de punkter, som vi vil sætte spørgsmålstejn ved, og hvor vi godt kunne tænke os at gå nogle skridt længere, end der er lagt op til med disse forslag, spørgsmål, som vi mener det er nødvendigt at bore videre i under udvalgsarbejdet.

Vi er for det første tilfredse med, at der bliver indført begrænsninger i kreditoplysningsbureauernes virksomhed, men vi mener, at den beløbsgrænse, som ministeren har sat på 500 kr., er alt for lav. Den burde snarere være 4.000–5.000 kr., specielt når den enkelte virksomhed kan overtage fordringer på vedkommende.

Dernæst mener vi, at der ikke alene skal være forbud mod videregivelse af oplysninger, men også forbud mod selve registreringen, ligesom vi også finder, at den registrerede bør gøres bekendt med, hvorfra sådanne oplysninger rent faktisk stammer.

I den forbindelse vil jeg også gerne sige, at det virker noget forunderligt på os, at en person, som har opnået gældssanering – for at nævne et af de eksempler, der er anført – skal kunne registreres. Hvorfor netop en sådan person?

Endelig vil jeg nævne kreditoplysningsbureauerne. Er det nok med en anmeldelsespligt, er vi ikke her inde på registreringer af så følsom karakter, at det burde begrunde en direkte godkendelsesordning? Det mener vi faktisk.

Videre vil jeg godt sætte spørgsmålstejn ved advarselsregistre. Bør de ikke også have en anden placering i loven?

Så vil jeg godt stille spørgsmål om pengeinstitutternes registre, som i vid udstrækning anvendes til kreditværdighedsvurderinger og lign., og som vel om noget indeholder meget personfølsomme oplysninger. Hvor er det blevet af i lovforslaget?

Til slut vil jeg hvad angår private registre sætte spørgsmålstejn ved udformningen af afsnittet om registrering af telefonnumre. Hvorfor omfatter forslaget ikke indkomne samtaler? Desuden er vi noget forundret

over, at der ikke er medtaget bestemmelser for offentlige myndigheder.

Vedrørende offentlige registre skal det nævnes, at vi er af den opfattelse, at ikke alene edb-registre bør være omfattet af lov om offentlige registre, men også manuelt førte registre. I dag, hvor man kan affotografere indkomne og måske endda afgørende skrivelser, gemme breve i tekstbehandlingsanlæg og lave søgningssystemer på f.eks. navn, sag, stikord og lign., mener vi faktisk ikke, det er rimeligt at skelne mellem edb-registre og manuelt førte registre.

Jeg synes heller ikke, det virker særlig hensigtsmæssigt, at den enkelte minister selv skal beslutte at oprette registre. Vi synes, der bør indføres en generel regel for alle offentlige registre, at Registertilsynet skal godkende disse, og at der i forbindelse hermed skal foretages en vurdering af registerets nødvendighed for den enkelte myndighed, ligesom jeg også mener, at det er et spørgsmål, om ikke registerforskrifter, samkøring m.v. bør godkendes af Registertilsynet.

For netop sikkerhed omkring samkøring synes vi er meget væsentligt. Vi mener også, det bør overvejes nøje i hvert enkelt tilfælde, om det overhovedet er nødvendigt at foretage samkøringen, og er det nødvendigt, ja, så må det være med en godkendelse.

Afslutningsvis vil jeg love en grundig, positiv udvalgsbehandling, men samtidig også udtrykke håbet om, at ministeren er rede til at drøfte og overveje at indføre yderligere stramminger med udgangspunkt i den enkeltes beskyttelse.

Hagen Hagensen (KF):

Hver enkelt borgers helt private sfære og personlige integritet må gå forud for andres, både offentliges og privates, bekvemmelighed i henseende til at indhente, sidde inde med og videregive oplysninger om den enkelte person.

Samtidig bør der være adgang til både i den offentlige og private sfære at gøre brug af moderne databehandling. Det kan også tjene den enkelte borgers tarv. Derfor er det et spørgsmål om balance, vi har med at gøre, når vi drøfter registerlovgivning.

Vi var klar over, da vi i 1978 indførte registerlovgivning, at vi med tiden, når erfa-